

Râvnind mereu cerul

Elena Armenescu

Cobor panta sacră a cerboaicei,
Spre rostogolirea râului
Părăsind piscul însingurat
Lăsându-l pradă trăznetului
Fulgerului
Cobor cu gândul întoarcerii
Jinduind, venind mereu după cer
Și crucea păsării vii
Ce-mi puse pecetea zborului
La mari înălțimi.
Pe cărarea cerboaicei, în strălucirea spectrală a văzduhului
Vreau să mă întorc
Depărtându-mi brațele
Cruce devenind, îmbrățișare,
Pregătită de înălțare, de zbor...
Brațele, mâinile, aripile
Râvnind mereucerul.
Urc
În o
cultă chemare